

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **LOKORS trade, s.r.o.**, se sídlem Hybešova 969/19a, Brno, zast. JUDr. Janem Filou, advokátem se sídlem Špitálka 23b, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Kounicova 67, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. 5400/OD/MMB/502418/2018/-Ro-/55/, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 62 A 55/2019-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně požádala dne 9. 4. 2018 o vydání povolení ke zvláštnímu užívání komunikace - umístění restaurační zahrádky s podestou na ulici Dominikánská v Brně v termínu od 1. 5. 2018 do 30. 9. 2018. Úřad městské části Brno-střed usnesením ze dne 18. 6. 2018 řízení o žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobkyně nedoložila souhlasné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu města Brna (závažné stanovisko bylo nesouhlasné). Žalovaný usnesení úřadu rozhodnutím ze dne 14. 8. 2018 zrušil. Uvedl, že žalobkyně doložila nesouhlasné závazné stanovisko odboru památkové péče. Proto úřad neměl řízení zastavit, nýbrž žádost rozhodnutím zamítnout. Úřad poté dne 15. 11. 2018 řízení o žádosti žalobkyně opět zastavil, tentokrát však podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žádost se totiž stala zjevně bezpředmětnou, jelikož požadovaný termín pro umístění restaurační zahrádky již vypršel. Žalovaný odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 12. 2. 2019.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu ke krajskému soudu. Soud žalobu rozsudkem zamítl. V odůvodnění se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že se žádost žalobkyně stala zjevně bezpředmětnou.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost žalobkyně (stěžovatelka) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry krajského soudu ohledně důvodu zastavení, opakuje, že projednání žádosti mělo smysl i s ohledem na to, že stěžovatelka zamýšlela podrobit přezkumu nesouhlasné stanovisko odboru památkové péče. V postupu správních orgánů spatřuje stěžovatelka nečinnost, nadto přišla o možnost domáhat se náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím správního orgánu.

[4] Žalovaný se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] NSS předně upozorňuje, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Soud se nevěnoval některým žalobním bodům jednoduše proto, že se týkaly již věcného posouzení stěžovatelčiny žádosti (jak ostatně krajský soud vysvětlil v bodu 32 napadeného rozsudku). Krajský soud neměl posuzovat důvodnost žádosti, ale jen to, zda úřad v souladu se zákonem řízení o žádosti zastavil. Úkolem správních soudů je tedy jen posoudit, zda se žádost stala ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zjevně bezpředmětnou, jelikož požadovaný termín pro umístění restaurační zahrádky již vypršel. Pokud se žádost stala zjevně bezpředmětnou, je rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem, neboť úřad neměl jinou možnost než řízení zastavit. Pokud se žádost zjevně bezpředmětnou nestala, je rozhodnutí nezákonné a věcné posouzení žádosti by bylo na správních orgánech. Lze dodat, že ze stejného důvodu se nezabýval stížnostními body, které směřují do věcného posouzení samotné žádosti, ani NSS (viz body 18 až 22 kasační stížnosti).

[7] Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže *žádost se stala zjevně bezpředmětnou*. Toto ustanovení dopadá typicky na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. „Bespředmětnost“ je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žadatele. Bespředmětnost žádosti nelze zaměňovat ani s její právní nepřípustností [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu], ani s nesplněním podmínek pro vyhovění žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 62/2009-68, č. 2176/2011 Sb. NSS, s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2009, čj. 10 Ca 15/2009-49).

[8] V nynějším případě se v průběhu času stala žádost zjevně bezpředmětnou. Ani eventuální vyhovění žádosti by stěžovateli nic nepřineslo, jakkoli by se to nepromítlo v jejím právním postavení. Vskutku již uběhl termín, na který stěžovatelka požadovala zvláštní užívání komunikace – umístění restaurační zahrádky s podestou. Jinak řečeno, v důsledku plynutí času ztratil předmět žádosti pro stěžovatelku význam.

pokračování

[9] Stěžovatelka se snaží s tímto závěrem polemizovat. Předně upozorňuje, že podle § 88 odst. 2 a § 90 odst. 4 správního řádu řízení o žádosti zastavit nelze, pokud by mohlo mít věcné rozhodnutí význam pro náhradu škody. Jak se však již stěžovatelce snažil vysvětlit krajský soud, obě citovaná ustanovení řeší situaci, kdy se žádost stane bezpředmětnou po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, buď *před předáním spisu odvolacímu správnímu orgánu* (§ 88 odst. 2 správního řádu) anebo kdykoli v průběhu řízení odvolacího (§ 90 odst. 4 správního řádu).

[10] Nelze ani argumentovat tím, že případné věcné rozhodnutí o žádosti by mělo význam s ohledem na to, že by se přezkoumala zákonnost závazného stanoviska odboru památkové péče. Bepředmětnost žádosti se posuzuje s ohledem na předmět samotné žádosti, nikoli s ohledem na související okolnosti. Stěžovatelka se může k přezkumu závazného stanoviska dostat nikoli věcným vyřešením žádosti, která v důsledku plynutí času pozbyla významu. Naopak, stěžovatelka musí k přezkumu závazného stanoviska uplatnit takovou žádost, která pro ni význam mít může (typicky mohla podat podobnou žádost na další rok).

[11] Konečně nelze ani argumentovat, že by krajský soud rozsudkem, kterým schválil zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, připravil stěžovatelku o možnost požadovat náhradu škody způsobené správními orgány. Jak již krajský soud vysvětlil, stěžovatelce reálně mohla vzniknout škoda nikoli v důsledku „nezákonného“ rozhodnutí správního orgánu, ale v důsledku průtahů s rozhodnutím na straně správních orgánů (problematika tzv. nesprávného úředního postupu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). Zde není podmínkou, aby správní soud rozhodnutí v řízení o žalobě podle § 65 násl. s. ř. s. zrušil (srov. bod 28 rozsudku krajského soudu).

[12] Všechny stížnostní body jsou proto nedůvodné. Proto NSS kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[13] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu